

Onun Allah'a ve Peygamberine (s.a.v.) karşı sevgisini böylece anlattıktan sonra, şimdi onun çok yüksek ahlâkına ve asil davranışlarına dair bazı olayları, rastgele seçerek anlatmak isterim.

Gerçekten Onun karakterinin bütün değişik görüşlerini çevirip kuşatmak benim kapasitemin dışındadır ve bana ayrılan sınırlı zaman içinde, Onun karakterinin bazı belirli safhasına tam ışık tutmak bile benim için imkansızdır. Şimdi yalnız tasvir etmek suretiyle birkaç olayı açıklayacağım. Böylece Onun Cemaat'ine dahil olanlar onun asil örneğini izlemeye gayret edebilirler ve henüz Onun Cemaat'ine katılmamış olanlar da, onu reddetmekle, Allah'ın (c.c.) hoşnutsuzluğuna maruz kalıp kalmadıklarını düşünebilirler. Peygamber Efendimiz, insanlığın lideri Hatem-ül Enbiya (s.a.v.) Allah tarafından En Yüksek Seviyeli Karaktere sahip olan insan diye tasvir edilmektedir. Allah (c.c.) Kur'an-ı Kerim' de şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz; Sen en mükemmel ahlâka sahip bulunuyorsun.”[1]

Bu şu demektir: Onun getirdiği tâlim ve onun karakteri mükemmeldir. Bu sebepten , onun Mesih'i , ki bu Mesih onun Mükemmel Sureti idi, Onun karakteri ile yoğrulmuş, Onun aşkı içinde kaybolmuş olarak Esas Model olan Efendisinin (s.a.v.) dünyaya sunduğu ahlâk mükemmelliğini aksettirmiştir.

DÜNYADA HİÇBİR DÜŞMANIM YOKTUR

Şimdi onun çok yüksek ahlâkî vasıflarına dair birkaç olayı nakledeceğim. Önce, Onun asil duygularını temsil eden yazılarından bir parça sunmak isterim. “Arba'în” isimli kitabında şöyle diyor:

“Bütün Müslümanlara, Hıristiyanlara, Hindulara ve Aryalara bildirmek isterim ki, benim dünyada hiçbir düşmanım yoktur. Müşfik bir ana çocuklarını nasıl severse, ben de öyle, hayır, hatta daha fazla bir sevgiyle seviyorum. Ben, gerçeğin kökünü mahveden yanlış inançların ve akidelerin düşmanıyım. Hemcinslerime karşı sempati ile yaklaşım ilham almak benim görevimdir. Yalandan, sahtelikten, şirkten, adaletsizlikten, kötülükten ve her çeşit kötü işten ve kötü davranıştan nefret etmek benim prensibimdir.”[2]

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) İlahi Sıfatları aksettirmek ve tasvir etmek hususunda Müslümanlara öğüt vermiştir:

“Kendinizi İlahî Sıfatlarla yoğurunuz.”[3]

İşte Vadedilen Mesih'in “Müşfik bir anne çocuklarını nasıl severse, ben de öyle, hayır, hatta daha fazla bir sevgiyle insanlığı seviyorum” sözleri, onun içindeki İlahi Sıfat'ın (Rahmâniyetin, şefkatli ve merhametli olmanın) sadece bir yansıması idi. Gerçek olan şudur ki onun hayatının her anı, insanlığın hizmetine adanmıştı. Hayatındaki yüzlerce olay bu gerçeğe delil teşkil etmektedir.

DÜŞMANLAR İÇİN ÇEKTIĞI ACI

Ona çok yakın arkadaşlarından biri, Mevlevi Abdül Kerim Hazretleri (r.a.), onun özel evinin bir kısmında yaşıyordu ve onun tarafından çok seviliyordu. Bu zatın anlattığına göre, Hindistan'ın Pencap eyaletinde kendisinin önceden İlahî kehanette bulunduğu gibi, vebânın patlak verdiği ve hergün sayısız insanın bu korkunç salgının kurbanı olduğu günlerde, bir gün Vadedilen Mesih'in (a.s.) inzivâyâ çekilmiş dua etmekte olduğunu işitti ve işittiği sözlerin harikulâdeliği ile sarsıldı. Mevlevi Abdül Kerim, bu olayı şöyle anlatıyor:

“Sesi öylesine acı ve elem dolu idi ki, bu sesi işitenin kalbi erirdi. İlahî Kapının eşiğinde, doğum sancısı içindeki bir kadın gibi ağlıyor, göz yaşları döküyordu. Ne söylediğini anlamak için dikkatle dinlediğimde, Allah'ın yarattıklarını vebâ ateşinden kurtarması için dua ettiğini, “Bu insanlar vebâdan mahvolursa sana kimler tapacak?” diye tekrarladığını duydum.”

Düşünün bir kere, bu dua, halkın cezalandırılmaktan kurtarılması için yapılmaktaydı. Bu ceza, onun İlahi Kehanetinin gerçekleşmesiydi ve onun gerçek oluşuna dair kuvvetli bir delil teşkil ediyordu. Kehanetinin gerçekleşmemesi, doğru anlayıştan ve gerçeğe nüfuz etmekten yoksun kişilerin nazarında, onun mesihliğini şüphe içine düşürebilirdi. Fakat İlahi sıfatlarla yoğrulmuş ve bu sıfatları aksettiren kalp, Allah'ın yarattıkları söz konusu olunca rahat nedir bilmiyordu ve ateşli, dokunaklı bir şekilde Allah'a yalvarıyordu:

“Rabbimiz, sen acıyan ve bağışlayansın, yarattıklarını bu felaketten kurtar ve onlara doğru yolu yeniden göster.”

Pandit Lekhram, arya topluluğunun liderlerinden biri idi ve İslam'ın şiddetli bir düşmanı, Peygamber Efendimizi (s.a.v.) kötülemede çok ileri gidince, Vadedilen Mesih, daha önce tekrar tekrar yaptığı ihtarlara rağmen tutumunu değiştirmeyen ve haddini aşan Pandit Lekhram'ı bir Mübahele'ye (Dua Düellosu'na) çağırıldı, ve sonunda Lekhram'ın gizli bir katilinin eli ile mahvolacağı kehanetinde bulundu. Bu kehanet gerçekleşti ve Lekhram mahvoldu. Fakat Vadedilen Mesih, bir taraftan İslâm'ın lehine olarak İlâhi haberin gerçekleşmesi karşısında tabiatıyla mutlu iken, diğer taraftan, Lekhram'ın ölümü karşısında da üzgündü. Bu duygularını şöyle yazarak açıkladı:

“Şu anda tuhaf bir duygu karışımı içindeyim. Aynı zamanda hem memnunum, hem de üzülüyorum. Düşünüyorum da, eğer Lekhram Allah'a yönelseydi ve Peygamber Efendimize karşı hiç olmazsa kötü bir dil kullanmaktan vazgeçseydi, onun için dua ederdim ve inanıyorum ki, o zaman, onu parça parça kesselerdi bile, sağ olarak kurtulurdu.”[4]

DOSTLUK VE SADAKAT

Dostluk ve sadakat konusunda da Onun bir eşi yoktu. Sevgili arkadaşı Mevlvî Abdül Kerim Hazretleri'nin anlattığına göre bir gün Vadedilen Mesih şöyle demişti:

“Benim tabiyatımın bir yönü şudur: Eğer biri benimle arkadaş olursa, ben bu arkadaşlık bağına karşı öyle çok saygı duyarım ki, ileride bu arkadaşımın durumu ne olursa olsun kendimi ondan ayırmam. Şüphesiz o benden kendini ayırırsa, elimden bir şey gelmez. Eğer bir arkadaşımı Pazar yerinde sarhoş yatıyor bulsam, halkın ne diyeceğinden hiç korku duymaksızın, onu evime taşıyım ve kendisine hizmet ederim.”

“Arkadaşlık bağı çok değerli bir bağıdır, kolayca koparılmamalıdır. Eğer bir arkadaştan yakışsız ve ters bir şey ortaya çıkmışsa bunu görmezlikten gelmeli ve buna metânetle katlanmalıdır.”[5]

Kadiyan'da Budhamal isimli bir zat vardı. Bu zat koyu bir Arya (Hindu) olup Vadedilen Mesih'e (a.s.) muhalefette başta gelenlerden biri idi. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) bir kehanetinin gerçekleşmesi dolayısıyla Vadedilen Mesih, büyük Kadiyan Camii'ne yapılacak bir minarenin temelini attığı zaman, Kadiyan'ın Hindu halkı, bu minârenin inşaasını durdurmak için Gurdaspur'un Komiser Vekiline dilekçeyle başvurarak, minarenin dikilmesiyle evlerinin mahremiyetinin ortadan kalkacağını iddia ettiler. Bu değersiz bir mazeret idi, çünkü önce yüksek bir minarenin tepesinden birisini ayırt etmek imkansızdı, sonra böyle bir teşhir tehlikesi mevcut olsa bile, bu bütün kadınları - Ahmedi Müslüman kadınlar da dahil olarak- etkileyecekti. Bununla birlikte Komiser Vekili, normal işleme uygun olarak, Hinduların bu şikayetini, soruşturma ve rapor için bölgenin yargıcına gönderdi. Yargıç Kadiyan'a geldi, Vadedilen Mesih ile tanıştı ve Minarenin inşaatı hakkında bilgi aldı. Vadedilen Mesih (a.s.) minarenin bir teşhir ve gösteri maksadı ile yapılmadığını, tamamen dinî bir amaç, yani Hazreti Resulü Allah'ın (s.a.v.) bir peşingoisini (gaybi haber) gerçekleştirmek ve uzak mesafelerden işitilebilecek şekilde halkı namaza çağırarak (ezan okuyarak) amacını taşıdığını yargıca izah etti. Ayrıca minarenin kuvvetli ışıklar ile donatılabileceğini de ilave etti. Yargıç kendisi ile birlikte oturan Hindu zevâtın, evlerinin mahremiyetin ihlâl edilmesi diye bir mesele yoktur.

“Sonra Lala Budhamal'ı göstererek, ona sorunuz, kendisi ve arkadaşları için yapabileceğim bir yardım ve iyilik fırsatı çıktı da yapmadığım oldu mu? Ona yine sorunuz; O ve arkadaşları, benim için yapılabilecek bir kötülük fırsatı çıktı da onların bu fırsattan bana karşı istifade etmedikleri oldu mu?” Ahmediye Cemaat'ının büyük âlimi ve ilahiyatçısı Hâfız Ruşen Ali, bu olaya dair şöyle demiştir:

“Bunu işitince Lala Budhamal öyle sıkıldı ve utandı ki, bir tek kelime dahi söylemedi, hatta gözlerini kaldırıp Vadedilen Mesih'in (a.s.) yüzüne bakmaya bile cesaret edemedi.”[6]

Vadedilen Mesih arkadaşlarına ve onunla birlikte aynı yolda yürüyenlere karşı af ve şefkatle dolu idi. Mevlevi Abdül Kerim Sayalkoti Hazretleri “Siret Mesih Mev'ud” adlı eserinde şöyle yazmaktadır:

“Vadedilen Mesih Ayna-ı Kemâlât-ı İslâm adlı eserini yazarken, Mevlevi Nurüddin Hzretlerine el yazısıyla yazdığı iki yaprağı vermiş ve bunları Farsça'ya çevirmem için bana göndermesini söylemişti. Söz konusu bu yazılar, Vadedilen Mesih'in nazarında özel bir öneme haizdi. Nasıl oldu ise Mevlevi Bey bu iki yaprağı kaybetmiş. Farsça'ya çevirmem için her gün bir kısım el yazısı gönderen Vadedilen Mesih'in o günkü yazısını zamanında almayınca, bu gecikme ile tabii olarak ilgilendim ve Mevlevi Nurüddin Hazretlerine şöyle dedim: “Bugün Hazretten (Vadedilen Mesih) tercüme için hiçbir yazı almadım. Matbaacı bekliyor, yazı halâ gelmedi. Geç oluyor.” Ben bu sözleri söyler söylemez Nurüddin Hazretlerinin yüzü kızardı. Yazıları aradı, fakat

bulamadı. Son derece üzölmüştü. Olay Vadedilen Mesih'e (a.s.) iletilince her zamanki gibi neşeli ve gülümseyen bir çehre ile odasından dışarı çıkan Vadedilen Mesih (a.s.), şöyle diyerek kusuru bizzat affetti: "Bu yazıların kaybından dolayı Mevlevi Nurüddin Bey yok yere üzöldü ve endişelendi. Onun başına gelen üzöntüden dolayı çok müteessirim. Bana gelince, kuvvetle inanıyorum ki, Allah (c.c.) 'ın, lütfu ile, yazdığım bu iki yapraktaki yazıdan daha da güzel yazmak kabiliyetini bana bahşedecektir. "

KONUK SEVERLİK

Konuk severlik ve konukları ağırlamak yüksek ahlâkın esas özelliklerini teşkil eder. Vadedilen Mesih bu hususta da muhteşem bir örnek ortaya koymuştur. Seyth Gulâm Nami şöyle anlatıyor:

"Bir gün ben Vadedilen Mesih'i görmek için Kadiyan'a geldim. Kış zamanı olup o gün hava yağışlı idi. Kadiyan'a akşam vakti varmışım. Yemekten sonra yatmaya gittim. Gecenin ilerlemiş saatlerinde birisi, odamın kapısını çaldı. Kapıyı açtığım zaman karşımda, bir elinde bir bardak sıcak süt, diğer elinde bir lamba ile duran Vadedilen Mesih'i gördüm. Ben onu görünce telâşlandım, fakat Vadedilen Mesih, şefkat dolu bir sesle: "Birisi bana bir miktar süt gönderdi. Geceleri süt içmek adetinde olabileceğinizi düşündüm ve size getirdim. Lütfen içiniz" deyince benim gözlerim şükran yaşları ile doluverdi.[7]

Süphanallah! Ne yüksek bir davranıştır bu! Allah'ın (c.c.) bu seçilmiş Mesih'i mütevazı hizmetkârlarına dahi hizmet etmekten, onları ağırlamaktan öyle çok zevk alırdı ve onlar için öyle çok sıkıntıya katlanırdı ki. Mevlevi Abdül Kerim Hazretleri "Sirat-ül Mehdi" isimli eserlerinde şöyle yazıyor:

"Bir yaz günü, Vadedilen Mesih'in ailesi Ludhiyana'ya gitmişti. Kendisini görmek için Vadedilen Mesih'in evine gittim. Yeni yapılmış serin bir odadaydım. Kısa bir süre için divanın üzerine uzanmışım. Uyumuşum. O sırada Vadedilen Mesih, âdeti üzere, gezinerek yazı yazıyordu. Uyandığım zaman, Vadedilen Mesih'i yerde divanımın yanında oturuyor görünce hiç beklemediğim bu durum karşısında irkildim ve saygıdan ayağa kalktım. Vadedilen Mesih sevgi dolu bir sesle; "Mevlevi Sahip niçin ayağa kalktınız?" dedi. Ben de "Hazret yerde otururken ben nasıl yatabilirim?" Dedim. Gülümseyerek: "Yatmağa devam et. Ben sadece uykun bozulmasın diye, çocukların gürültüsünü kesmeye çalışıyor, etrafı gözölüyordum" dedi. Allah'a övgüler olsun! Şefkat ve sevgi göstermenin ne harikulâde bir örneğidir bu!

Bir gün Vadedilen Mesih (a.s.) odasında oturuyordu. Onunla birlikte bazı konuklar da vardı. O sırada kapı vuruldu. Konuklardan biri kapıyı açmak için doğruldu. Vadedilen Mesih hemen ayağa kalkarak, “Bir dakika bekleyin. Kapıyı ben açacağım. Siz misafirimsiniz, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) misafirlerimizi ağırlamak ve şereflelendirmekle bize öğüt vermiştir” dedi.[8]

Kupurthala’dan Münşi Zafer Ahmet (r.a.) anlatıyor: “Bir gün Vadedilen Mesih (a.s.) Kadiyan’da Mübarek Camii’nin çatısında bazı misafirleri ile birlikte yemek yemek üzere bekliyordu. Yırtık, eski elbiseler giyen Mian Nizam Din isminde Ladhiana’lı çok fakir bir Ahmedi Müslüman arkadaş da orada ona yakın bir mesafede oturuyordu. O sırada bazı saygıdeğer misafirler gelip Vadedilen Mesih’in yakınında oturdular. Bu misafirlerin her birine yer açmak için mecburen çekilen Nizam Din, geriye doğru gide gide ayakkabıların bırakıldığı yere kadar geldi. Yemek getirildiği zaman, başındanberi bütün bu sahneyi izleyen Vadedilen Mesih bir tabak pilav aldı. Camiye bitişik odasında kendisi ile yemek yemek üzere yırtık, eski elbiseler giyen Ahmedi’ye: “Mian Nizam Din buyurun biz ikimiz içeri,de yemek yiyelim” diye onu içeriye çağırdı ve onunla oturup yemek yedi. Mian Nizam Din hudutsuz bir sevinç içinde iken yerini kapanlar layık oldukları mahcubiyet içinde kalmışlardı”

Onun beşerî duygu, alçak gönüllülük ve konukları ağırlamada gösterdiği ilgi ve saygısını tasvir eden diğer bir olay da Kapurthala’lı Münşi Zafer Ahmet Hazretleri tarafından nakledilmiştir. Ahmedi Müslüman olmayan ve Vadedilen Mesih’in iddiasını işiten iki bey, onu görmek için Manipur (Assam)’ın uzak bir bölgesinden Kadiyan’a geldiklerinde, misafirhanede çalışan bazı işçilerden, yüklerini boşaltmalarını ve kendileri için yatak hazırlamalarını istediler. Fakat işçiler onların dediklerine aldırmadılar ve yapmaları gereken başka bir işe koyuldular. Uzun ve çetin bir yolculuktan yorgun ve bitkin olan misafirler buna çok üzüldüler ve derhal Batala’ya doğru dönüş yolculuğu için yola çıktılar. Vadedilen Mesih (a.s.) olayı işitir işitmez, hiç hazırlık yapmadan, o sırada bulunduğu gibi, derhal yola koyuldu. Bazı müritleri de ona refakat ettiler. Onunla yola çıkanlardan biri de Münşi Zafer Ahmet Hazretleriydi. Onun anlattıklarına göre Vadedilen Mesih öyle hızla takip etti ki, iki mil (3.5 km) mesafede, kanalın üzerindeki köprüye yakın bir yerde yetişti ve sevgi dolu bir sesle ısrar ederek, tekrar tekrar özür dileyerek, onlardan Kadiyan’a dönmelerini rica etti. Misafirler bunu kabul edince, onlarla birlikte Kadiyan’a dönen Vadedilen Mesih, misafirhaneye varıldığında, yüklerini indirmek için bizzat ileri çıktı. Hizmetçiler gelip gerekeni yaptılar. Vadedilen Mesih (a.s.) onlarla birlikte oturdu, onlarla sevgiyle konuştu, yiyecek ihtiyaçları olup olmadığını sordu ve yemek servisi yapıncaya kadar onlarla kaldı. Ertesi gün, misafirlerin gideceğine yakın süt getirip sevgi ile ikram etti. Sonra onları kanal köprüsüne kadar geçirdi ve ancak misafirler kendilerini götürecek arabada yerlerini aldıktan sonra Kadiyan’a döndü.”[9]

FORMALİTEDEN UZAK YAŞAYIŞI

Vadedilen Mesih'in (a.s.) hayatı, her türlü merasim ve formaliteden uzaktı. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) yaptığı gibi, Vadedilen Mesih de kendi lehine bir ayırım yapılmasına izin vermiyordu. Her sınıf ve rütbeden halk, onunla birlikte, bir ailenin ferdleri gibi oturuyorlardı. Cemaatin diğer üyeleri istedikleri gibi, teklifsizce, ayırt edilmek istercesine kendi yerlerini alırken, O herhangi bir yere otururdu. Çok defa, diğerleri bir divanın baş tarafına otururken, O ayak ucuna oturmuştur. Bazen, müritleri örtülü bir divana otururken, o çıplak bir divan üzerine otururdu. Bazen de, kendisi alçak bir yere oturmuşken, bir müridi daha yüksek yere oturmuş olurdu. Merasim veya formalite yokluğu, müridlerinin veya Cemaatdeki diğer kişilerin nazarında bir saygısızlık anlamına gelmiyordu. Gerçekten her kalp, ona karşı sevgi, saygı ve tâzim hissiyle doluydu.[10]

MUARIZLARINA KARŞI DAVRANIŞI

Şeyh Şakup Ali İrfani'nin anlattığına göre, Arya topluluğunun mensup Lala Şarampat isminde ve Vadedilen Mesih'e (a.s.) büyük düşmanlık gösteren bir zat , bir gün, midesindeki kötü bir çıbanla ağır bir şekilde hastalanmıştı ve hayatından endişeye kapılmış olup çok üzülmüyordu. Vadedilen Mesih Lala Şarampat'ın hastalığını işitince, sağlık durumunu öğrenmek için, sık sık onun mütevazi evine gitmeye başladı. Lala Şarampat üzüntüden öyle zayıflamış ve kendini yiyip bitirmişti ki, İslâmiyet'e karşı düşmanlığına rağmen, ziyaretine gelen Vadedilen Mesih daima onu teskine çalıştı ve onun için dua etti. Böylece, tam olarak iyileşinceye kadar onu ziyarete ve onun için duaya devam etti.[11]

Aynı sevgi dolu muameleyi, Kadiyan' da Lala Malava Mal isimli diğer bir Arya'ya karşı da göstermiştir. Bu zat henüz genç iken, mensup olduğu topluluktan gelen son derece dini peşin hükümlere sahip olmasına rağmen, Vadedilen Mesih'i ziyaret ederdi. Birçok defalar Vadedilen Mesih (a.s.) gözleri ile gördüğü ilahi keramet ve mucizeler karşısında bir şahidi olmasını ondan istedi. Fakat Malava Mal daima bundan kaçındı. Birgün Malava Mal vereme yakalandı. Durumu ümitsizdi. Vadedilen Mesih'e geldi; sefil ve acıklı durumunu anlattı; hıçkırarak ağladı ve tevazu içinde, iyileşmesi için dua etmesini Vadedilen Mesih'ten (a.s.) rica etti. Bu gösteriyor ki Lala Malava Mal, Vadedilen Mesih'in dindarlığı karşısında derin bir şekilde etkilenmişti. Vadedilen Mesih ona acıdı ve iyileşmesi için samimi bir kalple dua etti. Duaları, aşağıdaki Arapça vahiy içinde cevaplandırılmıştı:

“ Ey ateş, bu genç için sön, ve onun için bir koruma ve güven vasıtası şekline dön.” Kısa bir süre sonra, Lala Malava Mal, o günlerde öldürücü sayılan korkunç hastalığından kurtuldu ve Vadedilen Mesih'ten de fazla, yüz yıl kadar yaşadı.

Amritsar'da bir Hıristiyan misyoneri olan Dr. Henry Martin Klark, Vadedilen Mesih'i cinayete teşvik suçuyla tamamen uydurma bir ithamla mahkemeye verdi. Allah, son derece fevkâlade bir şekilde, Vadedilen Mesih'in masum olduğunu açığa çıkardı ve dava şerefli bir sonuçla düştü. Hıristiyan misyonerleri, bu habis planlarında, Vadedilen Mesih'e karşı olan Hindu Arya mensupları ile Ahmedî olmayan bazı Müslüman din bilginlerinden yardım ve teşvik gördüler. Mahkemede karar ilan edildiği zaman, Bölge Yargıcı Yzb. (Daha sonra Albay) Douglas, Vadedilen Mesih'e şöyle dedi: "Bu yalan suçu size yükleyen Dr.Klark'tan davacı iseniz, onu cezalandırmaya hazırım." Vadedilen Mesih yargıca şöyle cevap verdi: "Kimseyi itham etmek arzusunda değilim. Benim davam ahirette görüşülmek üzere bekliyor." [12]

İslâm'ın Ehl-i Hadis Fırkasının çok tanınmış lideri Mevlevî Muhammed Hüseyin Batalavi, gençliğinde Vadedilen Mesih'in (a.s.) bir dostu ve sınıf arkadaşı idi. Fakat mesihlik iddiasından sonra ona düşman oldu ve Vadedilen Mesih'i bir kâfir, deccal ve zal (yanlış yola sapmış) olarak ilân etti ve ülkenin her tarafında onun aleyhinde bir muhalefet fırtınası kopardı. Dr. Henry Martin Klark'ın ithamı üzerine Mevlevî Muhammed Hüseyin mahkemede, Vadedilen Mesih'e karşı bir şahit olarak ortaya çıktı. Onun şahitliğini itibarsız kılmak için, Vadedilen Mesih'in avukatı Mevlevî Fazıl Din (bu zat Ahmedî Müslümanı değildi), Muhammed Hüseyin Batalavi'ye akrabası veya ailesi ile ilgili küçük düşürücü bir soru sordu. Vadedilen Mesih (a.s.) avukatını susturarak, şiddetle, şöyle konuştu: "Şahide böyle bir soru sorulmasına izin vermeyeceğim." Daha sonra Mevlevî Fazıl Din, bu olayı daima hayretle zikrederek şöyle demiştir: "Mirza Gulâm Ahmed Bey harikulâde bir insan; bir düşmanın şerefi karşılığında, onun şahitliğini itibarsız kılacak buna benzer soruları düşmanına sormasın diye avukatını susturuyor." [13]

Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle demiştir: "İnsanlara sempati konusunda benim görüşüm odur ki, bir insan düşmanı için dua etmedikçe kalbi temizlenmemiş demektir. Hazreti Ömer (r.a.) Müslüman oldu; çünkü Peygamber Efendimiz sık sık onun için dua ederdi. Allah'a şükürler olsun, hiçbir düşmanım yoktur ki, kendisi için birçok defalar dua etmemiş olayım. Size bir öğüdüm de beni izlemeniz ve düşmanlarınız için dua etmenizdir. Ey benim Cemaatim olmak iddiasını taşıyanlar; Allah'ın şu sözlerle bahşettiği bir cemaat olunuz:

"Onlar öyle bir halktır ki, onların yolundan gidenler meclislerinde bulunanlar ve onlarla temas edenler sefil ve mutsuz bir durumda kalmazlar. Onların dindarlığından etkilenmemiş olmakla beraber onların sempatisinden yoksun bulunmazlar." Sahipzade Mirza Beşir Ahmed Hazretleri (r.a.) ne güzel yazıyor: "Vadedilen Mesih (a.s.) kendi sahasında rahmeti temsil ediyordu. O, akrabaları için bir rahmetti; O komşuları için bir rahmetti; O yardıma ihtiyacı olanlar için bir rahmetti; O hizmetkârlar için bir rahmetti; O bütün halk için bir rahmetti. Hiçbir sınıftan halk yoktur ki o, onlara merhamet ve sevgi göstermemiş olsun. Şöyle söylemek isterim, O İslâm için, hayatının her anını hizmetine ve yayılmasına adadığı ve nefsinden vazgeçecek kadar uğrunda kendini fedâ ettiği İslâmiyet için bir rahmetti."

ALLAH'A GÜVENİ

Mevlevî Abdül Kerim (r.a.) Hazretleri, bir mektubunda, Vadedilen Mesih'in (a.s.), Allah'a güven konusunda yaptığı bir konuşmada şöyle dediğini yazmaktadır: "Aklımda tuhaf bir şartlı düşünce var. Hani hava kapalı ve sıcak olunca, halk yağmur yağacağından emindir; aynı şekilde ben de, para kesemi boşalmış bulduğum zaman, Allah'ın lutfu ile, onun yeniden dolacağına kesin bir inanç besliyorum; ve öyle oluyor." Vadedilen Mesih böyle dedikten sonra, Allah'ı şahit göstererek, şöyle dedi: "Kesem boş olduğu zaman duyduğum sevinç ve zevki ve Allah'a karşı beslediğim güveni tarif edemem; böyle bir zamandaki saadetim ve sükunum, kesem dolu olduğu zamankinden daha büyüktür." [14]

Sahipzâde Mirza Beşir Ahmed Hazretleri şöyle yazıyor: "Saygıdeğer kardeşimiz Abdur Rahman Kadiyanî, Vadedilen Mesih'in ilk ve samimi arkadaşlarından biri idi, ve Hindu dininden vazgeçerek, bizzat Vadedilen Mesih'ten İslâmiyet'i talim ve kabul etmişti. Onun bana anlattığına göre, Vadedilen Mesih son defa olarak Lahor'a gittiğinde, ölümünün yaklaştığına dair birçok vahiy almıştı. Abdur Rahman kardeşimiz şöyle anlatıyor: "O günlerde yüzünde özel bir vecd (kendinden geçme) işareti ve parlaklık olduğunu farkettim. Kiraladığı bir faytonla dolaşmaya çıkıyordu. Öldüğü sabahtan önceki akşamüstü, her zamanki gibi, faytonla dışarı çıktı. Faytona bindiği zaman bana şöyle dedi: "Mian Abdur Rahman, sürücüye söyle ve iyice anlat, yanımda sadece bir rupi (Hindistan para birimi) var. Buna göre bizi dolaştırırsın." Sahipzâde Mirza Beşir Ahmet Hazretlerinin anlattığına göre, Vadedilen Mesih bu dünyadan göçtüğü zaman mâli ve maddi durumu, Efendisi, Muhammed Resulullah'ın (s.a.v.) son nefesini verdiği zamanki mâli ve maddi durumunun tamamen aynı idi.

YAKARIŞI VE DUA EDİŞİ

Vadedilen Mesih (a.s.) dua ve yakarışın felsefesini açıklarken şöyle diyor: "Bizim bulduğumuz Allah, ne kadar kudretli ve kuvvet vericidir. Bizim gördüğümüz yüce zat ne kadar üstün kudretlere sahiptir. Doğrusu şudur ki O'nun için kitabı ve va'dine aykırı olanından başka imkansız bir şey yoktur. Sizler dua ettiğiniz zaman, kendi hayallerine göre üzerinde Allah'ın kitabının mührü bulunmayan bir kudret kanunu uydurmuş olan cahil natüralistler gibi dua etmeyin. Çünkü onlar merduddurlar. Onların duaları hiçbir zaman kabul olmaz. Lâkin duaya yöneldiğin zaman, Allah'ın her şeye kadir olduğuna inanman gerekir. O zaman senin duan kabul edilecektir ve sen Allah'ın kudretinin, benim de gördüğüm olağanüstü gücünü göreceksin... Allah çok sevimli ve değerli bir hazinedir. O'na gerçek değerini veriniz Tamamen maddiyata bağımlı olan başka milletleri taklit etmeyiniz. İster dünya olsun ister din, her işinizde daima

Allah'tan yardım istemelisiniz. Allah'ın bütün tedbirlerinizin merteği olduğunu idrak etmeniz için Allah gözlerinizi açsın. Eğer mertek düşerse, acaba kirişler çatıda durabilir mi? Tabii ki hayır. Bunların hepsi yerle bir olacaktır. Kezâ sizin tedbirleriniz Allah'ın yardımı olmaksızın bir işe yaramaz. Eğer siz O'ndan yardım istemezseniz O'ndan kuvvet istemeyi adet haline getirmezseniz hiçbir başarı elde edemezsiniz ve sonunda büyük bir hasretle ölürsünüz.”[15]

Vadedilen Mesih aynı şekilde şöyle diyor: “Allah (c.c.), duayı büyük bir güçle takdis etmiştir. Bana tekrar tekrar bildirdiğine göre, her ne başarılıymış ise, dua vasıtası ile başarılıymış olacaktır. Yegâne silahımız duadır. Benim duadan başka bir silahım yoktur. Allah kendisinden gizlice ne istersem onu ortaya getirmektedir.”[16]

Şimdi sizlere, onun dualarının kabul edildiğine dair bazı olayları anlatmam gerekiyor.

Kupurthala devletinde küçük, fakat samimi bir Ahmedi Müslüman topluluğu vardı. Bu topluluğun üyeleri Vadedilen Mesih'e (a.s.) sonsuz bir sevgi besliyorlardı. Bir gün, devletin, Ahmedi Müslüman muarızları, Kupurthala'nın Ahmediye Camii'ne sahip olmaya ve Ahmedi Müslümanları camiden kovmaya kalktılar. Neticede durum mahkemeye getirildi. Kapurthala'nın Ahmedi Müslüman kardeşleri olaydan son derece tedirgin oldular ve Vadedilen Mesih'ten (a.s.) dualarıyla kendilerine yardımcı olmasını tekrar tekrar ısrarla rica ettiler. Bir gün yine böyle ricaya geldiklerinde, kardeşlerin samimiyeti ve perişanlığı karşısında etkilenen Vadedilen Mesih, onlara teminat verdi: “Endişe etmeyin, eğer ben iddiamda doğru isem, camiyi alacaksınız.”

Fakat açıkça görülüyordu ki yargıcın davranışı düşmanca idi. Herkesin önünde şöyle konuşmuştu: “Siz yeni bir din icad ettiniz. Bundan dolayı, yeni bir cami de inşa etmek mecburiyetindediniz. Bu yolda karar vereceğim.”Kararını henüz yazmıştı. Bunu mahkemede yazmak niyetinde idi. Mahkemeye gitmeye hazırlanırken, hizmetçisine ayakkabılarını giyerken yardım etmesini emretti. Hizmetçi bunu yapmak üzereyken yargıç bir kalp krizi geçirdi ve birkaç saniye içinde son nefesini verdi. Yerini alan yeni yargıç dosyayı dikkatle inceledi ve Ahmedi Müslümanlarının haklı olduğunu tesbit ederek davayı lehlerine karara bağladı ve camiyi onlara başıladı.[17]

(2)Abdül Kerim isimli bir çocuk, dini öğrenim yapmak üzere, Haydarabat'tan (Güney Hindistan) Kadiyan'a gelmişti. İyi ve kibar bir genç olup annesi dul bir kadındı. Bir gün kuduz bir köpek tesadüfen onu ısırıldı. Tedavisi için çocuğu, Kasauli'deki özel Enstitüye gönderdiler. Burada tam bir tedavi süresi geçirdikten sonra çocuk Kadiyan'a döndü. Oldukça iyi görünüyordu. Fakat bir süre sonra, çocukta kuduz hastalığı belirtileri başladı. Vadedilen Mesih onun için dua etti ve

aynı zamanda, çocuğun devam ettiği okulun müdürüne emir vererek Abdül Kerim'in durumunu Kasauli'deki doktora bildirmesini ve doktorun tavsiyesini sormasını istedi. Doktor telgrafla verdiği cevapta: "Maalesef, kuduz belirtileri başladığı için Abdül Kerim'e yapılacak hiçbir şey yoktur." Dedi. Doktorun bu cevabı kendisine bildirildiği zaman Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle dedi: "Onların bu hastalığa ilaçları yok. Ama Allah'ın vardır." Ve çocuğun iyileşmesi için dua etmeye devam etti. Onun dualarının sonucu olarak, Allah'ın lütfu ile çocuk tamamiyle iyileşti ve iyice yaşanacak kadar uzun süre yaşadı.

Sahibzâde Mirza Beşir Ahmed Hazretleri şöyle yazmaktadır: "Vadedilen Mesih'in duasının kabulüne dair fevkâlade bir olayı hatırlıyorum. Bunu bana Münşi Ataullah Patvâri isimli Ahmedi Müslüman arkadaş şöyle anlatmıştır: "Dine karşı oldukça kayıtsız ve cahildim. Hatta dini şeylerle alay bile ederdim. İçki içiyordum, rüşvet alıyordum. Bulduğum yerdeki Ahmedi Müslüman arkadaşlarım, inançları hakkında bana telkinde bulunurlar ve ben onlarla da alay ederdim. Bir gün Ahmedi Müslüman bir arkadaş, telkinleri ile beni iyice sıkıştırdı. Ben de, "Peki, sizin Mirza Bey'inize bir mektup yazacağım ve benim bir arzumun yerine gelmesi için dua etmesini ondan isteyeceğim. Eğer arzu ettiğim şey yerine gelirse, onun iddiasında doğru olduğuna inanacağım" diye karşılık verdim. Ve sonra Vadedilen Mesih'e şöyle yazdım: "Siz Allah'ın (c.c.) bir velisi (dostu) ve Vadedilen Mesih olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Allah'ın dostlarının duaları kabul olunur. Benim şimdi üç karım vardır. Son evliliğimden beri oniki yıl geçti, fakat onlardan hiçbir çocuğum olmadı. Güzel, istikbali parlak ve hayırlı bir erkek evlat sahibi olmak istiyorum. Bu çocuğumun birinci karımdan olmasını da arzu ederim. Lütfen bu arzumun gerçekleşmesi için dua ediniz. Cevap olarak, Vadedilen Mesih'in adına, Mevlevi Abdülkerim Hazretleri bana şöyle yazdı: "Vadedilen Mesih Hazretleri size bildirmektedir ki, sizin için dua edilmiştir. Allah (c.c.) arzu ettiğiniz gibi, ilk karınızdan doğacak güzel, istikâli parlak bir çocukla sizi mutlu kılacaktır. Yalnız bir şartla ki Zekeriya (a.s.) gibi Allah'a dönüp ondan yardım dileyeceksiniz."

Münşi Ata Muhammed diyor ki : "Bunun üzerine samimi olarak tövbe ettim ve Allah'a döndüm. Bendeki bu değişikliği görenler: "Bu şeytana nasıl büyü yapmışlar ki, bir anda bütün kötülüklerden vazgeçti" demeye başladılar. Dört veya beş ay sonra ilk karımın hamile olduğu anlaşıldı ve ben herkese: "Göreceksiniz, yakında güzel, istikbali parlak bir erkek evladım olacak" demeye başladım. Nihayet bir akşam eşim vâdedilmiş çocuğu doğurdu. Derhal Kadiyan'a gittim. Birçok kimse de benimle yola çıkmışlardı. Ve hepimiz bizzat Vadedilen Mesih'in (a.s.) iddiasını kabul edip ona bi'at ettik." Vadedilen Mesih'in duaları sayesinde buna benzer sayısız mucizevi olaylar vardır. Bunların bir kısmını "Hakikatül Vahy" isimli kitabında kendisi zikretmiştir.

Vadedilen Mesih'in ilk müritlerinden biri ve çok samimi bir arkadaşı olan Mian Abdullah Sahip Sanor, Mirza Şerif Ahmed'e şöyle anlatmaktadır: "Vadedilen Mesih (a.s.) bir gün bazı dostlarını yemeğe davet etmişti. Fakat tam yemek servisi yapılacağı sırada, beklenmeyen bazı misafirler de geldiler. Mübarek Camii'nin içi misafirlerle dolmuştu. Bunun üzerine Vadedilen Mesih

beklenenden daha çok misafir geldiğinden daha fazla yiyecek göndermesi için eşine haber yolladı. Ammican hazretleri (Vadedilen Mesih'in eşi) bunu işitince şaşırıldı ve onu içeri çağırarak durumu açıkladı: "Davet ettiğiniz misafir sayısına göre yemek hazırladık. Hepsine yetişmeyecek, şimdi ne yapacağız? Vadedilen Mesih sâkin bir şekilde şöyle dedi: "Üzülme, bana yemek tenceresini getir." Tencere getirildiğinde onu bir mendille örttü ve üzerinde dolaştırdı ve "Şimdi yemeği dağıtabilirsin, Allah onu bereketlendirecek" diyerek dışarı çıktık. Herkes doydu ve bu yemek herkese yetmekle kalmayıp arttı bile."[18]

Sahipzade Mirza Beşir Ahmed Hazretleri, Mian Abdullah'ın bu ilginç hikâyesini Ammican Hazretlerine hatırlattığını yazmaktadır. Ammican Hazretleri, Vadedilen Mesih'in bereket duaları sayesinde, böyle olayların sık sık meydana geldiğini söylemiştir ve örnek olarak buna benzer başka bir olaydan bahsetmiştir. Ammican Hazretleri: "Bir defasında Vadedilen Mesih için etli pilav pişirmiştım. Pilav yalnız ona yetecek kadardı. Fakat o gün, bitişik evde oturan Nevab Muhammed Ali Han, eşi ve çocukları ile birlikte geldi. Vadedilen Mesih, misafirlere de yemek çıkarmamı istedi. Fakat ben, yemeği yalnız kendisine yetecek miktarda hazırlandığımı söyleyince, Vadedilen Mesih, tencereye yanaştı ve üzerine üfledi, sonra da bana: "Şimdi yemeği, Allah'ın ismini anarak dağıt" dedi. Bunun üzerine etli pilav fevkalade bir şekilde bereketlendi, bütün Nevab ailesi yemeği yedi, bir miktar pilav Mevlvî Nurüddin Hazretlerinin ailesine de gönderildi ve diğer bazı kişilere de verildi. Olay "Bereketli pilav" diye duyulur duyulmaz bir çok insan ondan bir pay almak için geldi ve herkese bir pay verildi. Allah'ın (c.c.) lütfu ile, pilav hepsine yetti."[19]

Afganistan'ın Host kentinden Amatullah Bibi ismindeki bir bayan, Sahipzâde Mirza Beşir Ahmed Hazretlerine şöyle anlatıyor: "Ben on yaşındayken gözlerimde bir hastalık çıkmıştı; o kadar ağrı veriyordu ki bazen gözlerimi açamıyordum. Birçok tedaviye rağmen iyileşemeyince, bir gün acıya dayanamıyarak Vadedilen Mesih'e gittim, ağlayarak gözlerimin çok hasta olduğunu, ağrıdan gözlerimi dahi açamadığımı ona anlattım ve yardım etmesi için yalvardım, Vadedilen Mesih benim şişmiş gözlerim ve acı içinde kıvrınmamı görünce, parmağını tükürüğü ile ıslattı ve bir süre durduktan sonra parmağını benim gözlerimin üzerinde yavaşça gezdirdi ve sonra elini başıma koyarak: "Şimdi git yavrum. Allah'ın izni ve lutfuyla bir daha bu hastalığa yakalanmayacaksın" buyurdu. Bugün ben yetmiş yaşında yaşlı bir kadınıım. Ama o günden bugüne gözlerimde asla bir iltihap ve ağrı olmadı"

MUHTEŞEM VEKAR DUYGUSU

Sahipzade Mirza Beşir Ahmed Hazretlerinin yazdığına göre, Vadedilen Mesih'in hayatının ve karakterinin özellikleri Cemâli idi. Yani aşk, sevgi, kibarlık, sakınma ve şefkat duyguları ile bezenmişti. Bununla birlikte imana bağlılık ve saygının söz konusu olduğu yerde, karakterinin

Celâli (haşmetli, kudretli) görünüşü, güneşin parlak ışıkları gibi, ileriye doğru parlardı. İzin verirsiniz, O'nun imana karşı saygısı ile muhteşem vekar duygusunu gösteren iki örnek vermek isterim. Münşi Zafer Ahmed Hzretlerinin (r.a.) anlattığına göre, Mevlevi Kerem Din, Vadedilen Mesih'i iftira ile mahkemeye verdiği zaman, Hindu hakim, davanın duruşmasını uzatıyor ve kısa aralıklarla duruşmayı sık sık kesip ileri atarak Vadedilen Mesih'e çok güçlük çıkarıyordu. Hindu hakim, Pandit Lekhram'ın öldürülmesinden Vadedilen Mesih'i (a.s.) sorumlu tuttuğu ve bu yüzden onun intikamını almak istediği şayiaları etrafa yayılmıştı. Bir gün, açık duruşmada, Vadedilen Mesih'in

“Seni küçük düşürmek isteyen Ben mutlaka küçük düşüreceğim “ şeklinde aldığı vahyi kasteden hâkim, onu küçük düşürmek isteyen Allah'ın (c.c.) küçük düşüreceğine dair bir vahiy alıp almadığını Vadedilen Mesih'ten sordu. Vadedilen Mesih (a.s.), çok vakur bir tarzda ve kendinden emin bir şekilde, “Evet” bu sözler Allah (c.c.) her kim beni küçük düşürmek isterse onun kendisinin küçük düşürüleceği hususunda bana teminat vermiştir” dedi. Hâkim, “Farzedelim, seni küçük düşürmek isteyen benim, ne olacak?” deyince Vadedilen Mesih aynı vakar ve güvenle: “Kim olursa olsun, küçük düşürülecektir” diye karşılık verdi. Hâkim, Vadedilen Mesih (a.s.) her defasında haşmetle aynı sözleri tekrarladı “Kim olursa olsun, küçük düşürülecektir.” Sonra hâkim susmayı tercih etti.[20]

Buna benzer ikinci olay da aynı ortamda cereyan etti. Çandu Lal isimdeki hâkim, bir gün açık bir tonla, İlahi mucizeler göstermeye muktedir olup olmadığını Vadedilen Mesih'e sordu. Vadedilen Mesih (a.s.): “Evet, Allah (c.c.) benim lehime mucizeler gösteriyor” diye soruyu cevapladıktan sonra bir süre, Allah'a (c.c.) dua ederek O'nun yardımını sağlamak için dua ediyormuş gibi sessiz durdu ve sonra yüksek bir vakar ve tam bir güvenle, “İstediğiniz herhangi bir mucize gösterebilirim” dedi. Hakim bu cevapla son derece sarsıldı ve bu işi daha fazla uzatmadı. Duruşmayı izleyenler de bu cevaptan son derece etkilenmişlerdi.[21]

---

[1] El-Kalem Suresi, Ayet 5

[4] Sirac-ı Münir; Ruhani Hazain, c. S.

[5] Sirat Mesih-i Mev'ud; Abdülkerim Siyalkoti, s.

[6] Siratü'l Mehdi; s.

[7] Siratü'l Mehdi; s.

[8] Siratü'l Mehdi; s.

[9] Ashab-ı Ahmed; c.3

[10] Silsile-yi Ahmediyye; s.

[11] Şemail Hz.Mesih-i Mev'ud; Yakub Ali İrfani, s.

[12] Sirat Mesih-i Mev'ud; Yakub Ali İrfani, s.

[13] Siratü'l Mehdi; c.1

[14] Al-hakem Gazetesi;

[15] Kışti-yi Nuh; Ruhani Hazain, c. S.

[16] Zikr-i Habib; Mufti Muhammed Sadık, s.

[17] Siratü'l Mehdi; c. S. , Ashab-ı Ahmed; c.

[18] Siratü'l Mehdi; c. S. Mirza Beşir Ahmed, c.1

[19] Siratü'l Mehdi; Mirza Beşir Ahmed, rivayet 144

[20] Ashab-ı Ahmed;

[21] Ashab-ı Ahmed;